

„Co jest istotą kobiecości? To jest duch służby, prawdziwy duch służby! Urzeczywistnia się on przede wszystkim w bezgranicznym szacunku. Pragniemy darzyć szacunkiem każde istnienie, każde życie, pochodzące od Boga. Szacunek oznacza zachowanie pewnego rodzaju dystansu, zachowanie pewnych zasad w miłości.” (Z wykładu do Szentszackiej Młodzieży Żeńskiej)

Służba to szerokie pojęcie oznaczające pracę lub działalność na rzecz wspólnoty lub idei, często wymagającą poświęcenia i zaangażowania. Może to być instytucja publiczna, praca zawodowa, dawne zatrudnienie pracownika domowego. Służba to również działalność tych instytucji oraz pracownicy, którzy ją wykonują, a w szerszym znaczeniu – zespół ludzi, którzy służą jednostce lub społeczeństwu.

Maryja służyła Bogu poprzez swoją pokorę, modlitwę, posłuszeństwo i życie zgodne z Jego wolą, co przejawiało się w postawie „służebnicy Pańskiej”. Służyła również jako żona i matka w codziennych obowiązkach domowych. W Ewangelii Maryja pojawia się jako kobieta prowadząca zwyczajne życie, co obejmowało ciężką pracę domową, taką jak noszenie wody, sprzątanie, pranie, gotowanie i tkanie. Dlatego stała się wzorem dla wiernych, prowadząc ich przez życie modlitwą i przykładem życia chrześcijańskiego.

Na słowa anioła Maryja odpowiada: *"Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego"*, co wyrażało jej całkowite oddanie się Bogu i przyjęcie Jego woli.

Po zwiastowaniu Maryja udała się na wieś, aby służyć swojej krewnej, Elżbiecie, co było wyrazem jej gotowości do służenia potrzebującym. Przez swoje posłuszeństwo Bogu Maryja przyczyniła się do wcielenia Jezusa i zbawienia ludzkości.

Pytania do refleksji:

- Czy staram się o cnotę milczenia, zdolności do słuchania, troski o innych, łagodności i cierpliwości w trudnościach?
- Czy staram się o cnotę posłuszeństwa i całkowitego oddania się Bogu, pragnąc niczego Mu nie odmówić?
- Czy wspieram innych w ich wierze, dzielę się doświadczeniami duchowymi?
- Czy moim ostatecznym celem jest całkowite oddanie się Jezusowi, tak jak Maryja to uczyniła?

Szacunek to postawa uznania dla kogoś lub czegoś, co uważa się za godne uwagi, wartościowe lub zasługujące na szczególne traktowanie, przejawiające się w akceptacji czyichś poglądów, dążeń i własności, a także w poszanowaniu norm i zasad. Szacunek to traktowanie kogoś lub czegoś jako godnych uznania i uwagi, nawet jeśli się z nim nie zgadzamy. Obejmuje to akceptację prawa innej osoby do odmiennych poglądów, decyzji i wyborów życiowych. Jest to znak poważania, respektu, a nawet czci dla osoby. Okazywanie szacunku obejmuje właściwe zachowania, takie jak słuchanie, punktualność, życzliwość i poszanowanie prywatności innych.

Szacunek dotyczy również niematerialnych dóbr, takich jak zasady, tradycje, ale i rzeczy materialnych, takich jak przedmioty czy przyroda.

Pytania do refleksji:

- Czy szanuje drugiego człowieka, który ma inne poglądy niż ja?
- Czy potrafię wyrazić własne poglądy nie ubliżając drugiemu człowiekowi?
- Czy unikam poniżania i krytykowania, zwłaszcza w obecności innych?
- Czy mówię prawdę, z taktem i szacunkiem dla uczuć drugiej osoby?
- Czy szanuje siebie jako stworzenie Boże?

Dystans w kontekście relacji odnosi się do zdrowej równowagi między bliskością a odrębną przestrzenią dla każdego, a nie do braku uczuć czy odrzucenia. Taki dystans może przyjąć formę fizyczną, jak w relacjach na odległość, lub emocjonalną, jako potrzeba indywidualności w bliskiej relacji. Jest to kluczowe dla utrzymania więzi, budowania zaufania i indywidualnego rozwoju. Brak dystansu może prowadzić do kryzysu w relacji.

Nawet w bliskiej relacji potrzebne jest miejsce na realizowanie własnych pasji i potrzeb, które niekoniecznie są wspólne z bliską osobą.

Zdrowy dystans pozwala zachować równowagę, uniknąć poczucia przytłoczenia przez relację i utrzymać indywidualną przestrzeń.

Umożliwia lepsze poznanie siebie i bliskiej osoby w różnych okolicznościach, a tym samym buduje silniejszą więź emocjonalną.

Pytania do refleksji:

- Czy otwarcie rozmawiam o swoich potrzebach, również tych dotyczących indywidualności i mojej przestrzeni?
- Czy planuję zarówno wspólny czas z bliską mi osobą, jak i osobny, dając możliwość rozwijania własnych zainteresowań?
- Czy okazuję zaufanie i wspieram bliską mi osobę w realizacji indywidualnych celów.
- Czy określam ramy relacji, pamiętając o potrzebach obu stron?

Zasady miłości obejmują fundamentalne elementy, takie jak zaufanie, szczerść, szacunek dla potrzeb drugiej osoby, otwarta komunikacja, a także zapewnienie przestrzeni dla indywidualnego rozwoju i wspólnych doświadczeń. Ważna jest wzajemną troska oraz świadomość, że miłość jest aktywnym procesem, który wymaga codziennej pracy i pielęgnacji. Należy szanować niezależność i indywidualność drugiej osoby, dając jej przestrzeń do rozwoju. Otwarta i empatyczna rozmowa pozwala na dzielenie się radościami, troskami i potrzebami, co umacnia więź. Dzielenie radości i wspieranie się w trudnościach buduje silne poczucie jedności i bliskości. Dotyczy to zarówno bliskości emocjonalnej, jak i fizycznej, a ich połączenie tworzy prawdziwą miłość. Miłość jest procesem wymagającym aktywnego zaangażowania i codziennej pracy, nie jest czymś, co po prostu trwa.

Pytania do refleksji:

- Czy potrafię zastosować zasady miłości w moim życiu?
- Czy troszczę się o zasady miłości? - to znaczy:
 - * czy potrafię obdarzać innych szacunkiem, zaufaniem?
 - * czy jestem „portem zaufania” – przystanią, gdzie wszyscy mają miejsce wypowiedzenia?
 - * czy jestem otwarta na potrzeby innych?
 - * czy potrafię się dzielić radością z innymi?
- Jak wygląda moja komunikacja z drugim człowiekiem?